

JUHÁSZ ATTILA (1961) Győr

JUHÁSZ ATTILA

Appelplatz, géphiba

Gergely Ágnesnek

Az út porból, darab kövekből.
Szélcsend; fölöttem ég a nap.
Ritmustalan beszéd; sokat köhögnek.
Valaki mindig elmarad.

A mosdóban már jó hűvös van.
Minden felvétel túl sötét.
Apró kelés, kiserkedt durva szálak.
Nyiroknehéz a könnyű öltözék.

Félrímek

Hideg esővel várt a város.
A nyár útközben véget ért.
Lassú házak figyeltek egyre,
s köztük mind szűkebb lett az ég.

Annyit tudtam csupán, hogy itt élsz,
de vitt az út, elcsüggedt gyermeket.
Fényszórók pásztázták a reggelt,
az ablaktörölők skandáltak neved.

S vitt, vitt az út, bár nem siettünk,
vittük tovább a fájó-szép nyarat.
Híd jött ezüstös nagy folyóval.
Többé sosem találtalak.

át

nem kér a testből
csak átfog karmokat növeszt

megküzd
a széttartó gyönyörrel
világát
a másik szembogárba fúrja át

nyelvével istent gyúri össze
s nem kíván
feloldozást

kitisztuló magasban
örökfehérbe dermed
a hajszáleres mennyezet